

חתונה?

אין בעיות!
בחנות

של שלי Shely

ברחבי הארץ
מבחר מגוון של

מתנות מקוריות
לכל הזדמנות

אביזרי קישוט, נרות, מינאי-טורות לאספנים, משחקים יוצאי דופן לילדים ולנוער.

של שלי Shely

חנות מרכזית:
רחוב השרון 19, מפנת רחוב השפלה 3
סיף תל-אביב:
רחוב אבן גבירול 68, ככר מלכי ישראל

סיף חולון:
רחוב הנקניץ 42, בנין קולנוע סבוי

באר-שבע:
חברת שחן, רחוב הדסה 46

סיף חיפה:
הנביאים 20, ע"י קפה רומא

ירושלים:
בל-גר, רחוב שמאי 23
ובסניפי החברה ברחבי הארץ.

הקרו

לעזרת ילדי ביאפרה

תרומות לקרן לעזרת ילדי ביאפרה מתקבלות בכל סניפי בנק לאומי ובנק דיסקונט בארץ.

את התרומות יש להפנות לחשבון קרן ילדי ביאפרה

בנק לאומי מס' 7575/47
בנק דיסקונט מס' 795844

הכסף יועבר באמצעות הצלב האדום הבינלאומי.

הצילו!

(המשך מעמוד 15)
את עצמם לישראל, וראשי המדינה הכריזו על עצמם כ"ישראל של אפריקה".

הדמיון בין ביאפרה וישראל בראי שית ימיה היה מדהים. המגויסים חבו שו כובעי-גרב. והופעתם הזכירה את תקופת הפלמ"ח אצלנו. גם בחורות היו מגויסות, וניצבו ליד מחסומי-הדרכים.

לא היה להם נשק, והם חימשו את עצמם מכל הבא ליד. היו רגעים פאתטיים, כמו זה שבחור עצר אותי ושני אקדחים תוצרת בית בידיו. הוא לא ידע איך לערוך חיפוש אצלי וגם להתחיל בנשק. הצעתי לו שאני אחזיק את הנשק, והוא ערוך את החיפוש. "לא!" השיב בחוק, "חמש בעצמך!"

ביאפרה הלכה והתרוקנה מלבנים. ראשי-הצבא, בוגרי סודהרסט, תיכנונו הגנה סטא-טית, לפי התורה הקלאסית. יחידות פדרא-ליות פתחו בפעולות-גיטוש לאורך הגבול הצפוני, ובעיקר בסביבות העיר האוניברסיטית אית אנסוקה.

ביחננו נעשה יותר ויותר מקום-מיפגש לראשי השלטון החדש: אנשים צעירים, בעלי יוזמה, שרצו בכל מאורם להצליח במשימתם ההיסטורית. הם הירכו לשאלו שאלות על מלחמת-העצמאות שלנו ועל תקומת מדינתנו: איך פתרנו בעיית גיוס כוח-אדם, איך הדפנו התקפות, איך התכוננו לפלישת הערבים, אך יצרנו נשק מלא-כלום.

ובעיקר — איך הצליח עם קטן לעמוד נגד נחשולי צבאות ערב הגדולים והמאומנים. הם הגיעו למסקנה, כי ההגנה הטובה ביותר היא לצאת לקראת האויב, ולהפתיע אותו במקומות שהוא פחות מכל מצפה להתקפת. ייתכן שבשיחות אלה נפלה ההכרעה, שהביאה את צבא ביאפרה למיתקפתו, בראשית-המלחמה. מיתקפה זו הפתיעה את הצבא הפדראלי והביאה את הביאפראנים לתפיסת המערב התיכון, שחלקו המזרחי מאוכלס על-ידי שבט איקא-איבו.

הצבא הביאפראני הגיע למרחק 150 קילו-מטרים מאיבאדאן, ונפילתה של לאגוס נראתה רק שאלה זמן בלבד.

אבל כוחותיה של לאגוס פעלו בי-תנופה גוברת. מיעוטים בשטח ביאפרה, שלכאורה צידדו במדינה החדשה, קיבלו עידוד מאת הממשלה הפדראלית לבגוד ב-ממשלת אנוגו. הופעל לחץ על השגיריים הזרים בלאגוס, שיוציאו את אורחיהם מ-ביאפרה — ובואת ימוטטו את המערך ה-כלכלי והטכני של המדינה החדשה. ואילו במישור הצבאי — הגיעו מטוסים חדישים מדרוסיה ומצ'יה וקאהירי שלחה טייסים להפעלת המטוסים. אגב, כאשר נחתו ה-טייסים המצריים בלאגוס ערכו להם קבלת-פנים מפוארת — וניגנו להם את ירושלים של זמננו.

כך, שלמרות שמהלכי-הפתחה היו כולם לטובת ביאפרה, כבר פעלו הגורמים שהיטו לא לשון-המאוזנים ואשר מטרתם האחת היא — חיטול ביאפרה והאיבו.

אבל מה שקרה בביאפרה הוא מעל-לי-הגיון: שמונה מיליון בני-אדם מצלילים בכל זאת לעמוד בפני גיועה איטית ברעב ובפני-מטוסים-סילון וטאנקים. כי הם יודעים בתוך ליבם, שכניעה פירושה הכחדה. גורלם היה כגורל 30 אלף השחוטים של 1966. הצבא הפדראלי הצליח לכבוש שני שלי-שים משיטחה של ביאפרה, אך לא את בני-ביאפרה. לב ארץ האיבו מאכלס היום את אוכלוסייתו המקורית ואת פליטי השטחים הכבושים.

שם הם עומדים על נפשם — ושום כוח לא יכניע אותם. פרט לרעב ומגיפות. ושני אויביהם אלה מפילים אלפי קורבנות ליום.

נח אחר-ההתחילו פעולות האיבה, עוד לא התעורר מצפון-העולם. מרבית ארצות העולם — עם אירגון ה-אומות-בראשן — מסתכל עדיין על הסבא כ"עניין ניגרי פנימי".

כישראלי שחי בביאפרה, והכיר את בני-העם הזה, אני מזועזע מחוסר-התהודה בלב ישראל. רק עשוי מתחילים להתנוער ולהבין כי מה שקורה שם הוא הכחדת-עם. שאינה נופלת מזו של טבח העם ה-יהודי בניו הנאצים.

הוא ביי עונתי עם אשתי ושני ילדי-בתקוה שעוד נשוב אליה. השארנו את-בינתנו כפי שהיה. ארוננו רק כמה מזוזרות ושכרנו סירה שתעביר אותנו אל הצד השני של הנהר. בכיסנו עדיין כרטיס-נסיעה לדרך-חזרה.

כאשר באו ידוים להיפרד מאיתנו השתמ'שו במילים העבריות, "שלום ולהתראות". אינני יודע כמה מהם נותרו בחיים, וכמה מהם אראה שוב.

במדינה

פשעים רצח או תאונה?

מוחמד שאקר סיף הועף לפתע מן ה-ווספה עליו רכב. המכונית שפגעה בו היתה וויליס גנובה. סיף נשאר במקום — מת. לכאורה — תאונה קטלנית מן הסוג ש-מרבה להתרחש, בכבישי הארץ. אבל מספר נתונים ברקע התקרית, בה קיפח את חייו ילידיפו ערבי זה, גרם לנפה הדרומית של-משתרתישראל לחקור במיוחד בנסיבות התאונה — שחרגו במקצת מן המקובל.

חורגים עד כדי-כך שהתעורר במיקרה זה החשד שכאן מדובר — ברצח. רימוניד ומילקעוץ. כי מוחמד המת, ואחיו הצעיר ריאד החי, היו בחודשים ה-אחרונים מטרה לשורה של התנקשויות. התנקשויות שבוצעו, רובן ככולן, על-ידי כנופייה של פרחים קטנים, שהגדול בהם מגיע לגיל 17 ואשר מתכנים חבורת ג'יתמר.

הסיבה? כרגיל: יחסם של האחים סיף עם שתי נערות יהודיות.

לראשונה הותקף מוחמד בעזרת תת-מקלע עוזי, על-ידי בני אותה חבורה. מוחמד הצליח להימלט. הנער שהחזיק בעוזי נתפס וניכלא.

את ריאד, לעומת זאת, ניסו אנשי ג'ו-תמר לרצוח בעזרת סכין. זה אירע לפני שנתיים. ביצע את הדבר עבריין מועד ו-מבוגר יותר, בשם מוריס ביטון. ביטון נתפס, נשפט ונידון לשלוש שנות-מאסר.

הטנדר הגיח מאחור. אבל זו היתה רק ההתחלה.

לפני שבועיים הושלך לבתיים של האחים סיף — רימוניד. אחד מבני-החבורה, קטין בן 17, נעצר והואשם בביצוע ה-פשע. הוא יושב עתה בכלא, עד ל-בירור דינו.

ואז בא המיקרה

מוחמד

הקטלני — ביום חמישי האחרון. אז גם הוזהרה מרים אדרי, (16) שהיתה חברתו של הגירצח, כי לאחים סיף לא ונתר עוד זמן רב לחיות.

מרים

המזהיר: אחד מבני חבורת ג'יתמר. זה היה בשעה 10, בשעה 11 וחצי יצא מוחמד לנסיעתו האחרונה. הוא עזב את קפה-הדייגים של ז'אק, השוכן ברחוב 60, בגטו היפוואי. הבחור עלה על הקטנוע, הרכיב מאחוריו את חברו עלי אוסרף ו-התחיל לנסוע במורד הנהר.

ואז התחיל לנוע סנדר וויליס שהמתין באחת ההסתעפויות של רחוב קדם — הוא רחוב 60. המכונית נגחה בקטנוע, מאחור, ומוחמד הועף נגד עמוד-השמלה, נהרג. חברו עלי נפצע קשה — ומוסיף לשכב בבית-החולים דוננו ב', כשפצעיו אנושים.

הפגנה המונית. התקרית לא עברה בלי עידם. חסיין עמאש, ערבי צעיר וחסון המתגורר בגבול יפו-בתיים, ראה את ה-וויליס הגנוב נוסע לעבר בתיים במהירות מטורפת — כשהוא מלווה בגיפ.

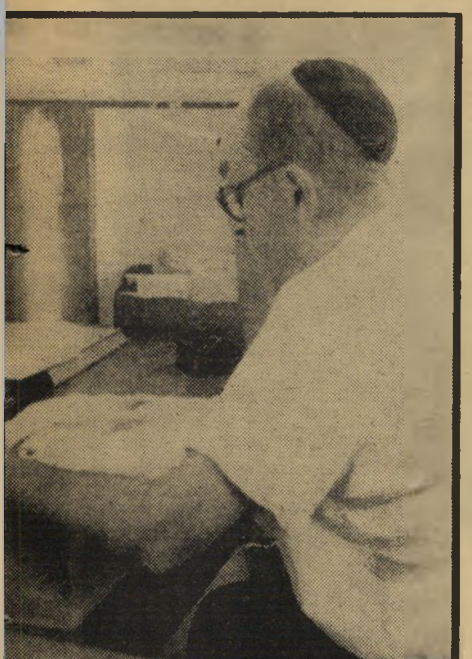
מאוחר יותר נמצאה המכונית הגנובה בבתיים. העד הצהיר כי הוא מסוגל ר-כוכן לזהות את הנוהגים במכוניות. הצהיר השבוע רביפקד עמוס אריכא, דובר משטרת מחוזת-תל-אביב: "אין אנו מוציאים מכלל אפשרות שזהו מיקרה רצח". משום כך פתחה המשטרה בחקירה כפול-לה: היא פתחה, מצד אחד, תיק של תאונת-דרכים, בענין-התנועה, ומצד שני — תיק בענין הדרומי, כשטובי-החוקרים עוסקים בה.

בינתיים התחילו לתסס תושביה-טה. ה-הלחייה שנערכה למוחמד שאקר סיף, ה-שבוע, נשאה אופי של הפגנה המונית. בראש צעדו צופים ערבים במדים ומצליהם התנוססו דגל: כי הגמות לא היה רק אחד מהחבריה. הוא עבד כקבלן-מישנה של קבוצת-סבלים ערבית, העוסקים בבניין, היה אהוד על הציבור של יפו הערבית והיהודית.

* החוק אוסר פירסום שמות קטנים.

סקר

מתי מותר לאיש דתי לעסוק בחזירה? כשהדבר כדאי לעיריית תל-אביב — אשר חוקקה, בלחץ אנשים דתיים, חוקים נגד החזירה. ומיהו האיש העומד בראש המחזירים את החזיר לתל-אביב, למרות האיסור החמור? לא אחר מאשר אברהם בויאר, סגן ראש-

הפקיד הדתי

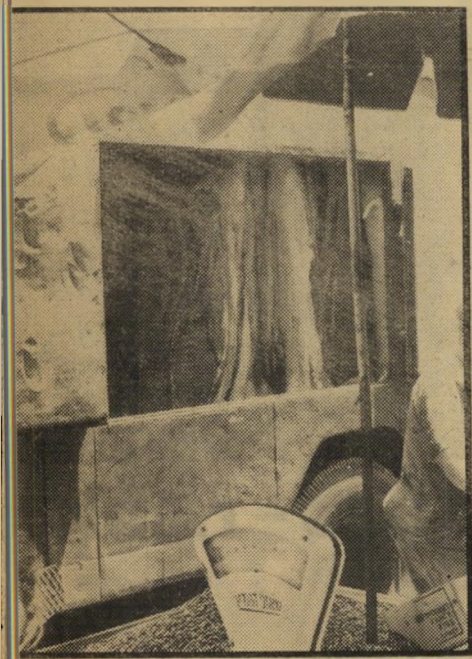
גרינברג, חזי בש הכיפה, במשרד המחלקה הווטרינארית בבית-החמטב' חיים הישן בתל-אביב. גרינברג נותן את ה-קבלות על גביית המיסים למישולחי הבשר.

העיר מטעם המפלגה הדתית-לאומית, ואחד מעסקני-הצמרת של המפד"ל.

ציירי החזיר

המתנהל כך: בויאר ממונה, בתוקף תפקידו, על ביצוע חוקי-החזיר, שהוא חוקצור עירוני שנתקבל על-ידי מועצת עיריית תל-אביב.

בסעיף 3 של חוקי-העזר העירוני לתל-אביב-יפו דובר חזירים ובשר-חזיר (1957) נאמר בפירושו: "לא ימכור אדם ולא יגרום או ירשה שימכרו חזיר או מוצריו הנוצעים לאכילה". כל העובר על סעיף זה צפוי ל-קנס של 500 ל"י בפעם הראשונה, ובמיקר-רה של עבירה חוזרת — לקנס נוסף של

המשלוח בשוק

מכונת ה-בשר של מובילי בשר פורקת מישלוח של בשר-חזיר לאחד האיטליים בשוק הכרמל. המישלוח נועד אמנם לבית-חרושת לנקניק, אולם מ-רגע יציאתו את בית-המטבחיים, אין שום פיקוח לאן הוא משווק ומה יהיה ייעודו.